

GIBAJTE SE, NARAVA NAM PONUJA NEPRECENLJIVO VEČ KOT POTROŠNIŠTVO IN NAKUPOVALNI CENTRI

TIA KEMPERLE

Alpinist Peter Podgornik se danes ukvarja z ohranjanjem alpinistične dediščine in je ta hip aktiven pri izdelavi spletnega vodniškega gradiva www.primorskestene.com, saj želi, da se opravljeni plezalni vzponi ne pozabijo ali izgubijo. Njegova mlada leta je prevevala želja po plezanju novih smeri v raznih gorstvih sveta, ki sta jih preplezala z bratom Pavlom in drugimi soplezalci na številnih odpravah. Številne odprave, med drugim v Himalajo, Ande, Afriko, Grenlandijo in Severno Ameriko, so Petra Podgornika zapisale med vrhunske slovenske alpiniste.

Kaj ste želeli postati, ko ste bil stari pet in kaj, ko ste imeli 15 let?

Pri petih letih sem zaradi preprostega načina življenja in ob vsakodnevnem delu na domači kmetiji želel le, da preživim naporen teden, da bo v nedeljo po maši malo časa za igro. Ob delu sem poslušal sta-

rejše, ki so preživeli vojne in upal, da bo nam to gorje prizaneseno. V naši družini je bilo nekaj duhovnikov oziroma misijonarjev, kateri so nam ob obiskih razširili pogled čez domačo ograjo. Kljub želji staršev, da prestopim v duhovniški stan sem si želel drugačnega, svobodnejšega življenja. Ker sem izhajal iz večno lovske družine pod Kucljem v vipavski dolini je oko bežalo navzgor v strmine, m e d

skalne pečine, ki so nam pri petnajstih letih postale že dokaj domače. Takrat sta bili v vasi že dve televiziji, spomnim se par filmov o plezanju, ki so mi zaradi občasno dramatičnih prizorov pustili strah in spoštovanje do te aktivnosti.

Čeprav sem rojen v znamenju ribe se je moje življenje vrtelo v znamenju dvojčkov. Z dvajset minut mlajšim bratom Pavlom sva bila nerazdružljiv

par, ki je poleg dela doma hodil skupaj v šolo, se izučil istega poklica, si želel istih aktivnosti. Ko je čas dozorel, naju je pot z lovskih in planinskih steza potegnila v stene, kjer se je začelo zares. Pri petnajstih letih je postala naša želja gibanje v skrivnostnem, neraziskanem svetu gora.

Kdaj ste prvič stopili na športno pot in kakšne spomine imate na tisti čas? Kdo vas je vodil, kdo je bil vaš idol in kaj ste od tega športa pričakovali?

Čeprav smo s Pavlom, starejšo sestro Mirjam in bratom Rudijem

sredi sedemdesetih let prejšnjega stoletja obiskovali začetni alpinistični tečaj v Novi Gorici je bila najina pot precej samorastniška. Želja po plezanju je bila prevelika, da bi čakala, denarja ni bilo. Kot izučena kovinarja sva s Pavlom napravila veliko plezalne opreme kar sama in jo seveda aktivno uporabljala. Kratke stene na južnem robu trnovske planote so zamenjale visoke stene Julijcev. Poleg par preplezanih smeri v družbi starejših smo delovali samostojno, naše želje so postale vedno težje še ne preplezane stene. Pravih idolov nisva imela, aktivno pa sva prebirala dostopno plezalno gradivo in si želela najvišjih svetovnih sten.

Plezanje sploh nisva jemala kot šport ampak kot neko nujno potrebo po nečem, kjer sva čutila, da je najino mesto. Šele po petih letih aktivnega plezanja sva bila registrirana kot športnika po pravih takratne kategorizacije, ki je veliko pomenila pri udeleževanju na odpravah. Tako kot takrat si tudi danes ne bi znal izračunati koliko točk prinese neka nova težka smer ali ponovitev. Plezanje

je postalo pač način življenja in vse se je temu podredilo.

Kako sta vaša starša odreagirala in ali sta vaju spodbujala pri vajinih izvenšolskih športnih dejavnostih?

Naša izvenšolska športna dejavnost je bilo čedalje zahtevnejše delo na veliki kmetiji in borba za pridelek, da bomo s skromnim prihrankom plačali državi davke. Ko sta starša ugotovila, da nas je zaneslo v stene, sta bila - normalno in upravičeno - v strahu za nas. Oče si je želel, da bi nadaljevali dolgoletno lovsko tradicijo, nas pa so mikale gore in vse kar je povezano z njimi. Med služenjem vojaškega roka sva s Pavlom maksimalno izkoristila vse možnosti in se kot pripadnika gorskih enot trudila ostati v stiku z gorami, kar nama je v veliki meri tudi uspelo. Domov sva se vrnila fizično in psihično pripravljena, da potipava najtežje.

Kdaj je prišel trenutek, ki se mu pravi »zdaj gre pa zares«?

Takoj po prihodu z vojske se je začelo zares, zmerom težjim ponovitvam v povečini primorskih stenah so sledile nove zahtevne smeri, ki so nama v vseh

letnih časih polnile prenatrpan delavnik. Nedelje, prazniki in dopust so šli za plezanje, žal sva se tako počasi odmikala od domačih in prijateljev, ampak ni šlo drugače. Naprej v šolo nisva želela, ker sva hotela le plezati, plezala pa sva lahko, če sva z delom kaj zaslužila. Od tujih sten sva najprej potipala tiste v Alpah, ki so nama odprle pot v najvišja gorstva sveta.

Kakšne dosežke ste dosegli v evropskem in v svetovnem merilu in katere so bile prelomnice vašega alpinističnega življenja?

Moje zelo zelo aktivno življenje je bilo razpeto med delom, pripra-

vami, plezanjem doma in večmesečnim udeleževanjem na odpravah v tujih gorstvih. Od leta 1981 so se vrstile nenehne odprave in posledično je bilo okrog njih veliko dela. Opravljeni kakovostni vzponi

so pomenili tudi uvrstitev med kategorizirane športnike v državnem in mednarodnem merilu. Na prvi odpravi sem žal na višini nad sedem tisoč metri omrznil po prstih rok, Pavle pa je s kolegi dose-

V Termah Snovik ni zimskega spanja!

Veseli december lahko preživite v prijetno uspavani naravi, si grejete kosti v termalni vodi, skočite na smučarski izlet na Krvavec in se pred počitkom prepustite razvajanju v savni ali regeneraciji mišic pod rokami naših maserjev.

Podarite svojim najdražjim darilne bone Term Snovik. Izbirate lahko med dvournimi ali celodnevni kartami za kopanje v termalnih bazenih, obisk bazenov s savno, celodnevni wellness paket, ki vključuje kopanje s savno, kosilo in masažo, ter darilne bone za masaža ali pedikuro.

December pa je tudi čas za slovo od starega leta – organizirajte prednovoletno zabavo v restavraciji Potočka, z možnostjo glasbe ali kopanja.

Novo leto lahko dočakate na silvestrovanju ob bazenu. Zabava vključuje večerjo, živo glasbo, ples in animacijo. Vse to v kopalkah, v sproščenem vzdušju.

Terme Snovik - Kamnik
Tel.: +386 (1) 83 44 100
www.termesnovik.si
info@termesnovik.si

-10% na redne kopalne karte Oglas prinesite s seboj!
Velja do 31.12.2011.

gel najvišjo takrat doseženo točko v steni, okrog 8.250 metrov. Gotovo je bila prva primorska odprava v Ande januarja 1982 pomemben mejnik v naši aktivnosti. Po treh različnih smereh smo mladi primorski plezalci dosegli najvišji vrh Amerike, Aconcagua, visok 6.959 metrov. Nova, dobrih tri tisoč metrov visoka smer, ki smo jo v devetih dneh plezanja v alpskem stilu speljali v južni steni pa je takrat močno presenetila plezalne kroge doma in po svetu. S Pavletom sva za to novo smer živela in garala dobra štiri leta, žal je brat par mesecev po tej odpravi v gorah tragično preminil.

Pri štiriindvajsetih letih sem ostal brez človeka, s katerim nama ni bilo treba govoriti; oba sva vedela kaj želiva. Pomagali so mi dobri prijatelji, s katerimi sem se zlahka navezal in z nekaterimi od njih delil srečo ob opravljenih vzponih in najtežje preizkušnje v gorah. Sledili so vzponi v domačih in tujih gorah, dvakrat sem sodeloval tudi na mednarodnih odpravah. Nekaj vmesnih poškodb mi je žal nekajkrat začasno prekinilo aktivnost, če nisem mogel plezati, sem za gore živel drugače. Zmerom ni šlo vse gladko, tako kot pri vseh nevarnejših športih je žal tudi med plezalci treba računati na izgube.

Kaj bi otrokom, ki s šestimi leti vstopajo v devetletko, svetovali in položili na srce?

Da se poleg vestnega učenja čim več gibljejo v naravi, saj je le-ta naše največje bogastvo. Moderni način življenja prinaša poleg lahkotnega doseganja in pojmovanja tudi veliko pasti. Z primerno vzgojo in aktivnostjo v naravi si bodo obdržali zdravje, nabrali moči in samozavesti za lažje doseganje vedno zahtevnejših ciljev. Ni potrebno, da so vrhunski športniki, pomembneje je naravo ljubiti in v njej uživati. Čeprav že močno okrnjena nam ponuja veliko več kot številni nakupovalni centri in vse vrste nepotrebne navlake, ki

jo ponuja potrošniška družba.

Slovenija je polna odličnih športnikov. Tako mala dežela, pa toliko šampionov ... Zakaj, mislite, da je tako?

Ker so bili pravilno usmerjeni in predvsem sami dovolj močni, da so vzdržali številne napore in se marsičemu odpovedali, da so uspeli. Če smo majhni, ne pomeni, da nas ni.

Katero skupno lastnost bi jim prisodili, ne glede na to, ali gre za individualne ali za skupinske športe?

Talent za določen šport in moč, da so vzdržali uspehe in padce – veliko željo po uspehu in pravo mero borbenosti.

Ali pripravljate kakšno šolo za otroke ali kaj podobnega?

V letih aktivnega delovanja sem kot alpinistični inštruktor vodil šole, tečaje doma in v južnih republikah takratne skupne države. Predaval sem z diapozitivi in filmi, ki sem jih snemal na odpravah, velikokrat tudi za šole. Vsa leta sem aktivno pomagal pri izdelavi plezalne vodniške literature, občasno pri raznih knjigah in člankih povezanih z gorami. Trenutno aktivno delam na področju izdelave spletnega vodniškega gradiva v želji, da se opravljeni plezalni vzponi ne pozabijo oziroma izgubijo. To je pač naša dediščina za katero moramo poskrbeti. Predvsem mladi nimajo zaradi pomanjkljive literature pravih možnosti vedeti kje je kaj splezano. Mi, starejši, jim moramo na tak način pomagati, da bo njihovo gibanje v naravi varno in da bodo lahko videli možnosti za nove, še težje smeri.

Vsem, ki bi želeli na tako pot želim, da bo čim bolj varna in uspešna. Zame je bila velikokrat lepa, a tudi trnjava. Vesel sem, da sem jo doživel in preživel. Življenje je pač dajanje in izgubljanje, smo samo potniki v množici ljudi in dogodkov, kamenček v mozaiku večnosti.